

[Kirkeministeren.]

aflønning, for at få klarhed over, hvorvidt der ved udtrykket „passende betaling“ er tænkt på „tarifmæssig betaling til arbejdsmænd“. De forskellige medlemmers udtalelser går overensstemmende ud på, at spørgsmålet herom har været drøftet i udvalget, men at der ikke kunne opnås enighed om, at der skulle ydes en sådan tarifmæssig betaling, hvilket formentlig står i forbindelse med de særlige forhold, der gør sig gældende for landsbygravernes vedkommende, derunder navnlig at der ikke er fastsat bestemt arbejdstid for dem, og at de i forbindelse med deres arbejde for kirken og på kirkegården har adgang til i et vist omfang at udføre arbejde for sig selv, navnlig ved pasning af gravsteder. Deres indtægter ved sådant privat arbejde har aldrig været opgivet overfor ministeriet.

Som forholdene ligger, har ministeriet været henvist til for landsbygravernes vedkommende at gå frem efter lovens almindelige regel i § 23, hvorefter det er overladt menighedsrådet — under stadfæstelse af vedkommende provstiudvalg — at træffe beslutning om, hvorledes kirkebetjentforholdene skal ordnes, hvem forretningerne skal overdrages til, og hvilke vederlag og godtgørelser der skal ydes. Men det har ligget ministeriet meget på sinde indenfor den af loven fastsatte ramme at medvirke til en virkelig forbedring af landsbygravernes forhold, og skønt ministeriet, da loven som antørt ikke fastsætter minimumssatser for graverne, var afskåret fra at nævne bestemte beløb, henledte man dog ved et cirkulære af 8. november 1946 opmærksomheden på, at det ikke blot var påkrævet, at der — som også udtalt af lønningskommissionen — fandt en revision sted af disse honorarer, men man tilføjede, at man ved denne revision eventuelt kunne tage et naturligt udgangspunkt i den forhøjelse med 50 pct., som loven havde indført for de hidtil gældende minimumshonorarer for den øvrige kirkebetjening på landet, og til det således forhøjede beløb skulle der så lægges det almindelige midlertidige honorartillæg i henhold til lovens § 28 — nu er det 45 pct. —, hvilket gentagne gange er blevet indskærpet af ministeriet.

Det er ministeriet bekendt, også ved udtalelser fra landsbygravernes bestyrelse, at der ved forstående menighedsråds og provstiudvalgs medvirken mange steder er opnået betydelige og sikkert også tiltrængte lønforbedringer, men det er lige så sikkert, at forholdene i så henseende er meget afvigende i de forskellige egne af landet,

således som det også fremgik af det ærede medlem fru Bodil Kochs eksempler.

Jeg må sluttelig sige, at jeg har et bestemt indtryk af, at der adskillige steder ydes landsbygraverne alt for dårlige forhold, og jeg kan ikke indse, at man tjener noget som helst rimeligt formål ved et sådant forhold. Det er rigtigt, at udgifterne næsten overalt har været betydeligt stigende, men det kan ikke være rigtigt, at graverne skal undgælde derfor. Ministeriet er ikke udstyret med nogen myndighed til at rette skævhederne, men moralsk kan vi stille os bagved ønsket om større ensartethed og om bedre forhold for de gravere, som er dårligst aflønnet, og det vil vi også gøre.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Carsten Raft* til ministeren for handel, industri og søfart.

Hvorfor er der ikke i den nu afsluttende rigsdagssamling kommet forslag til den meget ønskelige revision af loven om tilsyn med pensionskasser?

Carsten Raft: Det vil sikkert være den højtærede minister bekendt, at der blandt de private pensionskassers medlemmer er ønske om en vis revision af bestemmelserne i loven af 11. maj 1935. Det drejer sig ganske særlig om spørgsmålet om, hvilke rettigheder et medlem tager med sig, hvis han ved opsigelse forlader pladsen. Nu er det sådan, at der skal gå 10 år, før han kan tage alle rettigheder med sig. Det føles som en uretfærdighed, det synes, som om det er en ret, han faktisk har opnået, når der er givet ham denne præmie fra arbejdsgiverens side. Det er også ganske givet, at arbejdsgiveren i sin lønpolitik også tager pensionspræmien med i sine overvejelser. Men det værste er, at det føles som et stavnsbånd, fordi, når et medlem har disse rettigheder og nødig vil opgive dem, vil han føle sig til en vis grad bundet til at blive ved det pågældende firma i stedet for at tage det skifte, som på andre måder ville gavne hans forhold.

Spørgsmålet er rejst i det udvalg, der i sin tid blev nedsat til revision af funktionærloven, og det vil næppe være den højtærede minister ubekendt, at selvom der var afvigende meninger, var der ganske overvejende stemning for, at man fik en ændring på disse punkter. Jeg tillod mig i december i fjor at rejse spørgsmålet her i tinget i en samlet buket spørgsmål overfor den højtærede minister, til en vis grad som funktionærminister, og det blev meddelt, at spørgsmålet end-